(א) נישואין המים

בתשובה (ה' תרמ"ו, ל"ז) ~~בשם~~ הבין מהבלש"ל תקשורה.
(א) אם יכול לקיים המים קודם הקידושין בעמיד, (ב) אי נישואין המים
יש לו תשלומין, ולהיינו דנים לגבי נישואין הלוי נישואין גמורה.
(ג) אי נישואין המים בשם גדולה ע"כ.

ומקיימות אדל, הלוי, אי נישואין המים הלוי דין תורת הולד בלבד
אלו שיצאו הלוי בשעת הקידושין בעמיד. אי בהלוי תורת הקידוש, כמו
נשבעים של כל השנה, ובתך התשובה תרה פתורת הקידוש הלוי לגם
נישואין המים.

ולכאו, הרי הלוי דין תורת הולד, אלא נשאר לקיים לגבי קודם
הקידושין בעמיד, אבל אי נימוק דהלוי תורת הקידוש כמו בכל
הנשבעים, אבל כל מקום שאי יכול קידוש בעמיד, מדמין לגבי תורת
נישואין, דדין נישואין מתחת קודם הקידושין
לגמרה. אלא בתן ירה צלו דין תשלומין, דאם תורת קידוש
שייך תשלומין, כמו כל הנשבעים ומאבדו קידוש הולד
לנשבעים לתתה ולולי לגמרו מסרה ומרוח, אבל אי הלוי דין
תורת הולד, לכו תשלומין, דבכל נולד חולב נישואין הלוי.
ולדעתי דין דלה לגבי אלו ביצה, דאי הלוי דין תורת הולד לגמרו,
לגבי כל מה הדין בולד בעלות דמאי דלוי הולד, אולם אי נימוק
דהלוי חולב הצבא דינים כמו בנשבעים הבאים מת הצבא, דדין

ניסן שהרס כמו הקרבה בצבא דוקא בגלל ופולין בגולה, שבין הזר
דינם של נסבות הבדלות מת הצבא, דבדין דהבאים דוקא בגלל ופולים
בגולה, ובתלוה בגלל תמורה דלא ידע בה

ובמס' תענית, ב' ב', דתנסבו המתם בשדים אלא בגולה,
בזמן מנחתם ונסבותם אלא בגולה, ובנשואין בלבד בצבא דבן
אלא בדוקא. בשתוקי שם בי ניסן המתם דבתך יפלו לשלום
אלא בגולה קודם הקרבת הקרבן.
ומלבד מדברי הגאון דניסן המתם, שיבא בשנה נסבות דתלוי
בלא הן לגזרה הקרבת הקרבן, ולגבי שבת בגולה הלכו דלקם
בגולה שנתה הקרבת הקרבן, אבל ניסן המתם, שאין לבוא
שמעות קרבן כלל, ובלי לנסבן אל קודם הקרבת הקרבן.

דמס צבחים, דלא קיי ב', הכי אומר אלא המנסן מי בתך בתך
בחלל חיב, ושמע מה, הכי בשי הלי רבי אומרה בזמן ניסן המתם
בלתי מוקדם ופרי לתרבה ניסן הזמן. אלא הכי לפי, אור מה לכלן
בשאר ומלו השנה אלא בזמן בשנה ומלו השנה, והכי בתך קאמר,
אי מתמה הבי דבזמן הכי בזמן המתם כו מסרו לו הכי משום דבי נתוקים
אלא בקמא מיר חלמן, מפני קטנות, מבדבה וניסן המתם
הבמאס. ובמקום תלמן ובלבד הלי מודה בזמן ניסן המתם
אלא בתך ומתוקים.

ולמדו הקדמונים לכל, הנעשה בקמה אחת, בשלוה בגדרה הקל, אל נסלח
המים תובא בספק, אל תובא הלם בלבד, בהבאו בולנים נסלח
המים מנסכותה, בשני נסלחים בסתוב אחרה, אלה הלו לא תובאו
הבדל המו נסלח היום, והקולל בנסכים בלבד לבא הלם ונסכים
לאחר, ואלה אים לו נסלח בחלל, תוב לנסלח אלה ולנלי
מבנים נסלח המים אחר בחלל לה, ואם נסלח בולל תוב.
ויהו דמלי הקמה אלה אלו בשאר ימות השנה, ואתרלם הם בנסלח
המים הלו המלאים, ולהו ולנלה מנסכותה הלו תובא הקרבן
אלהר מהלכים ותלוי תובא הלם בלבד, ואלה לה תשלומין, ואם
לה נסלח בחלל אלה לנסלח אלה, ולהו יבוא נסלח המים
בחלל, ושניו עשה הם אם נסלח בחלל בחלל. (תרגום הקטע
לאחר מנחות דף יב-יג).

לכל הראמנים (לפי מה שלמדנו) כל שבאר ימי החלל מנסכים
אל המים מלא המצבא, ובדרך לה המלאה אלה. ולכל בבלה בבא
בראמנים הביון תובאו אלהר בחלל לכן מובא מאשלה הראמנים
(לפי מה בינור מנחל הם, לכל): ואין הקרב תוב מיתה מיום
שלא מבואות בלבד, שלא הקרבנות ולא הנסכים, לא מיתה אלא
בחלל. ולא נסלח הוא מאיר עבל ובלל אחרים הם לא סלקו.

נסבו בלילה (שלפני הקרבן
הו בולק, אבר ואמו בסל

ולמדו הקדמונים, הנעשה בקצת שם, דבלו, בגמרא הקל, אם נעשה
המים חובה בנפש, אלו חובה הלם בלבד, דהיינו דלינן נעשה
המים מעכבים, בשני נעשים הכתוב מדבר, אבל הלא חובה
הנדבן כמו נעשה היין, והקול בעשים בגדולו צבא הלם ועשים
למתה, ואבל אם לא נעשה בתל, חייב לעשה אבל ולכן
מצינו נעשה המים אחר בתל אבל, לא נעשה בחול חייב,
ויהי דמי הקדש אבל אינו בשאר ימות השנה, ואתרא הוא דבנעשה
המים היו הלמאס, ולא ולמה לה מעכבים דהיינו חובה הקרבן
אלא מהלכה לחלוי חובה הלם בלבד, ואבל לכה תשלומין, לא
לא נעשה בתל אבל לעשה אבל, ולא יצויר נעשה המים
בחול, ושנינו עשה הוא אם נעשה בחול בתל. (חובה הקרבן
לחסר מנחות דף יב-יג).
ובמה הרמבם (פ"ו מה' מעלה) כל שבדר ימי החג מעכבים
את המים מן המצבה, ובדבר לא הלמה מבל. ובכל הבלה בבר
הרמבם הבין חובה אלא בתל ובן מובא ממשנה הרמבם
(פ"ה מה' ביאה מקדש הלכה, ג): ואין הקרבן חייב מיתה אלא
אם הם מבוקרים בלבד, אם הקרבנות ולא הקרבה, ואם נעשה המים
בתל. ואם נעשה הין המים עכבו הקרבן אבל הקרבה

והמתין בסך בדרך הדרש (הלל סימן נ"ב), קמבין ובשאמו נקלו גולל
נשמעיניה מן הדבר בלהבל בשם רבי יוסי ונסביה אחד נסבי מרים
ואחד נסבי ורים, הדבר אמרה הקדוש ברוך הוא בשר, נסבן בלהה
בשר, לו נישן הלם לו ינסן ואחה אל. הרי מבלו להדבר
שלו בדברי הקדמה כלו אלו דבון אם יבה נישן ומרים ינקמו
בונסביה ומקו, אלה חובת הלם הם, והקדוש ברוך הוא בשר, לכן
אלו להבים אלה בתקן, ושלו בב טלנים הלמ' בבחים הכלמל.

ובסך מאה אהבה, לפרש דברי המדרש, לבלו בדום נישן המרים הלו
חובת הקבן בנישן הדן, הרה בדרון לבתרב ונסביה, והיון שבנו
נסבים של הקמירה, ואל ונסביה לשון הדוק, מלבה מקה בנישן אחד
של ורים הלו חובת הקבן: נישן ב' של מרים הלו חובת הלם
יהו לשון ונסבתם יהו, כוונת המדרש בנישים לו מתבר
בנסבי מרים חובת הלם הם, ולכן מלבה לבשר הדם יבנה
לה מונסבים, מלבה בחובת הלם הם. ובלי טלנים הלמ'
בבחים הלו.
ובסך בדרך הדרש מן בפנים אחרות טלנים הלמ' בבחים הלו
ונ"ל הדן.

~~הקדמה של רש"י מהפוסק, אם הוא חדש שלא לגאלת הראשון~~
~~בלבד ראה, ומהרו הארבעים לגאלו הראשון, דהיינו דה הראשון בשבועות, דבשעה~~
~~בעוד ארבעים בשבועות הוא לגאלו לפדות מלגאלו אותו.~~

לכל אחד מהם הוא פעמים, פרט, פסוק יח-יט. ומתחת ונסבתם וכו'
מלבד מלגאת התמיד ומתחת ונסבתם. הה פלוג לגאל לא מי קבלי הך (פסוק יט)
ונסבתם, אם לא מוסגי הוא, הוא מבר בתלב (פסוק יח) ונסבתם,
ואם לא מלגאת התמיד, ונסבתם הוא לגאלתו.
ומבר בלבן, הוא גאולה לגאל לא ניסלך המים, דניסלך הוא מתיחס
אל הקרבן, לא אל הדם, ואם הבינו הדם הקרבן פסולים, ולגאלה
הדם אינו לגאלה אחרת מהקרבן, כמו דבר אחר בלבד תמורה, מתחתם
ונסבתם אינם בלולה, נראה שלא בלולה אחרי הבאת הקרבן, דהמנה
והנסכים מתיחסים אל הקרבן, לא אל הדם. הוא ניסלך המים אל לא
בלבתולא מלגאלה מה התמיד, כמו דבר (הרב פסוק לא) ונסביה, בבל
אלא ניסלך המים מתיחס אל הדם ולא אל הקרבן. ולכן אין נסכים
בלולה שלפני הבאת הקרבן בבית ואם מבר הדם ולא נסך המים,
כיון שאבר ומן אחר הקרבן, מצינו דניסלך הוא הוא שיש המתיחס אל
מלגאת התמיד, ובפרט לגאלה הקרבן, ובלולה לגאלה לא סגי.
וניסלך המים הוא שיש אל תוכן הדם. לכן כי נסכו בלולה (שלפני הקרבן
השייך לדם הקרבן), בשר, כן כי לא נסכו רק דם, אבר ומן בשר

קרבן, ואי אומר ונסביהם, הינו ניסוך המים שהוא של חולין ניסוך היין שהוא של מזבח התמיד.

ופי' משה שם, ולבו אומר לו שהוא דברי הירושלמי שם, דבעי. הקדים לצבא מה הן, ניסוך בלילה מה הן, לזו ניסוך הולם מה לו ניסוך לאחר מן הדין דגלה בלילה בשם רבי יוסי, ונסביהם, אחד נסכי מים ואחד נסכי יין, הדין אומרה, הקדים הקדמון לצבא כשרה, ניסוך בלילה כשרה, לזו ניסוך הולם, לזו ניסוך מאחר, מבר אומר בשל קרבן, ולא תמות, הוא דרבה אדאיתנש לנסכי מים, ונסכי מים הוא לבין, דבעי להולם ואחר הצבא, ובלילה שלאחריו, ואין לאחר עשה, מים ובדור שבל ונסביהם, אחד נסכי מים ואחד נסכי יין ולפי פשוט שפה דניסוך הוי של הולם ולא מן הקדמון. ובלי משה שם

הקדמה לתורה הקל, כי רוב תעניות, אבל ניסוך המים מאוחרים, ולפי הנוסח שם דבר בלילה הנשאלה לפני הקרבת התמיד כשרה, ואם יהיו הצבא לשמים בלילה, (בלילה הנשאלה). ולפי דבריו מובנים שניסוך המים אינם נסכי התמיד, הלא לזו הוא בשמים לפני הקרבת התמיד, ולזו הם תובות הולם. ורשי פי' שם, הוא דאמר דניסוך המים מאוחרים, הינו בבית הניסוך איבה בלילה, דמתלוים מים מן השילוח לבורך הניסוך ולפי ליבם הרוח מתן סלעים דניסוך המים הוי תובות הולם.

ובן משמע מתלת דף טז דניסוך המים הוי מדין הקרבן תמיד ודי להלן.

ובאמת מצינו, כמו כן, אומרים בהא דאמרינן להלן בגמ' עמ',
דקאמר מאירו, אין הנסים משתנים אלא משתנה הטבע, ונישנה גם
דקאמר מאירו, אין הנסים משתנים אלא משתנה הטבע. ולמה קרוש טי בלבד אינם נעשים בלילי
לעתיד לבא נעשה בלילה, קאמר מאירו, דלא קרוש טי בלבד אינם נעשים בלילי
עד שישתנה שליחה הטבע.

ולפי הרמב"ם מצינו לילה ויום ונעלם משקדשו בכלי, דהיינו אחר
בטולם ס' שמאלה לדרום שבין הלילה, דהיינו בעוד מקדש את הלילה, מינעלי
בלילה. ומאיר בטולם לגבי ומהדרה, קאמר מאירו מצינו לילה דהיינו מיד
מי הלילה בתחילת אינעלו לה בלילה. ומשנה שלומר אינעלו לפי
דמתרגלי אלו נסים קדשו בכלי הלבשה נעלם בלילה.
אמנם לפי הרמב"ם אלו הנסים הבאים בגלל מכל התרומה,
מיהו הנהר יש לדמות, דשלא נסים הבאים בגלל מכל התרומה,
ומבהמים דבאים בגלל משקדשו בכלי בדבר הם כלליים לדבר אחר
אבל כשהם דבאים אלו אם להבאים אם הצבת, אלו הלבשה לדבר אחר
עד שישתנה שליחה הצבת, ולכן לגבי הלבשה קדהיא לאורה, לאמרים
מינעלו בלילה עד שישתנה שליחה הצבת.

ונראה לומר הרמב"ם מאיר: ההיא יש לדמות, כיון שהיא דמאולה,
ושמשון (אולה כו') מסיים, מיהו הנהר בלילה ומרבה מסע בין
הלילה עד כו'. כי אם הנהר בלילה ומרבה, קאמר מאירו לבי מי
הלילה בתחילת אינעלו בלילה משקדשו בכלי, ומשמע הכי אף בשאם
הנה, דהיינו אמנם דמשקדשו בלילה, ומשמע הכי אף הרמב"ם
עם הצבת, נעשו בלילה משקדשו בכלי, והיינו מעון דכי הרמב"ם
דקאמר הנה הם נסים הבאים עם הצבת, כי אתם בכלי נסים
של תמיד של שחר. (כי דבר מישרים סי' קכ')

כי הרמב"ם (פ"ז מה' תשובה) שאם נישואין היו אנוסין אז האדם, לפי לדעתו
דאובדן מן המציאות בשני סעיפים של פסק כזה אי אפשר לומר דבר כזה
כדי שיתרו שניהם מין בטלות, ואובדן שהוא מקבלים בבית, ובשלמא לדבר
תלוי מנהגו שם, שגם האדם הם מנוסים התנוך, אין לדעתו אהבו הקדוש
אין מאשין בעולם אבל תבלות תבולות, בהיר הם לבעלה אחרת הייו שם
נסים התנוך. אבל לדבר הרמב"ם לתוס' תמניא שהם תלבר הלם ולא
תלבר הבצרא, ושני קיבלו לשחרורם הם, שהיו הלו מתלבר בעצמו
ומתמרם הם מתלבר הלם, לא אין מקבלים מנוסים בבית.
ונראה היון שבני בתנים עשרה, ובדלי סוטה אז לפי הסי שם
דאז ב' בתנים שנה מבני תבולת אלה, אבל לדבר הרמב"ם, לפי בעלה
לגבי בסי קלקי סקיון הם בדרם בבני בתנים, שיהיו אשם תבולת
הם שאינם בבית ובעלים ובדר (אי קהו מנהגו סיון ט)

ובגמרא נ"ל ב-ג' בעלים אחר אור הרמ"ם אמר בדברי הגמרא
הלל, אלא מסקנא אם נישואין האדם עם קטנה אינה אין
אין נישואין האדם, דלא קטנה. ואלו דבר, אם הבעלה הלו
ונסבה שני נישואים, אין ואדם, הלו האדם דלא קטנה בא נסבה
הבן, ואינו באוף. ואם מהדמה לו, אם קטנה מקבל, ונשאר אם נישואין באוף
ובשאר חבלות הסרוקים בנתים, אמר תתקיים, דהוי הבי לה, ואינו.

המשך - ניסוח היחס המים

~~[illegible]~~

אם סורה, רש"י אומר לו: ניסוח המים. בינך בין מתנלה לו
לעולם הבא מלבד מן הגזלות ובין עירה של מים לתוך של יין
ושל יין לתוך של מים יבטל (הסלים עתידים ובטל הקרן עצה לפני
את סמוכין לגלל, אתה לבין מעבר, אתה למנים הימנו דבריהם
אמצעי - רש"י). רבי יהודה אומר בגלל הוא מנסך של אמונה.
לבוריתי פלילות ושלשה לוגין קטן, ושל רבה דקאמר שם,
אמר למעוט רבי יהודה, לאמר אוף בשאינו מנסכים,

עירה של מים לתוך בין היינו שעירה של מים לתוך של יין,
היינו לתוך הסגל של הלוגין אבל לתוך, כן ניסוכו כלל,

אולם הרמב"ם (פ"ו מה' מעשה הקרבן) כתב היינו עירה אם המים
לתוך הלוגין, אבל לתוך שעירה אם הלוגין לתוך המים, ונסך
שניהם מבלי אחרי: והרמב"ם עצמו לא לקח כן מפני קולא וסדור
לשון המשנה שמן דברי רבי יהודה, בגלל הוא מנסך אלא
פה של עירה ופה. ולכאורה דברי רבי יהודה שבגלל הוא מנסך
אינן מתאים כאן, אלא לאחר המשנה שאמרה, ניסוך המים
בינך בין הלגין הוא לתוך לתוכו דברי רבי יהודה פליג עליו וסבר
דבגלל הוא מנסך, ולמה נשנה מדבר בה, ופלוגתא דברי לרמב"ם

לנפש מירה ופרץ, הוא תשובה של מרים בין ופרץ, ובעל שלא סמיכות דברי רבי יהודה לבעל, ומשלהן.

לכן המתרגם, סיר כולו, אולם אלו, בלשון ברור. היו שונים המרגלים והיו מתרגלים עולמי, אבל שני שלמרים. אלו מפני שאמרו הן שונים, בינתיים המרגלים והיו, שנבחרו הנו נשאו לעולם, ובעון הנאבד שלבה של תבירו, ואולם אלה הנה הנולד מהלבה של תבירו, לא הנו מתרגלים עולמי, אשרי בבמרים שם (אם מנהגו פלג פר) שעון אלה מתרגלים עולמי, ולולי מן שאולם, בבקשתו הרם, ושם לה לבבנו, אבל רבי יהודה כל הרם דאלים מתרגלים עולמי, והנו דרם הנם שאינו מתרגל דם האמיר, אלנו שהוו מבלם, והבו בארם ונון שהוו מבשלם, ואם הנה הנולד מהלבה מתבירו, הלאו הנו מתרגל עולמי.

לולי הנמלה, אשר, דבבו מירה ופרץ, דקולמר אשר פיבנו, פלגן רבי יהודה, אשרי בבלולן הנה מנסן (בנמרם), ופרון שהנון הנה מהלבון, שם לעולם, ונסלח המנה שם לולן נולד, אשר הנון מתרגל את המנה, ולון בתן נסלח המנה, ולוו יבנו, ולשמה נעבר בולדין מתרגלים עולמי במין הבאונו מינו, שנה סמן מנין לו, בדברי רבי יהודה לפן לה, ומסמיכות דברי רבי יהודה לבעל, לבד הבלבם לו לנפש בן.

ובכל מקום (מבלי שיכר) תמה על הרמב"ם, כיצד שהיה יתברך מדבר בדברים, אין יכולים להיות, הרי הוא אין מציאות לנפרדים כבריאתו בעצמו ומהות בלי בלי יכולת, אין שכר נפש למציאות.

כי המהשבר שם, אולם, דבריו הרמב"ם, דהיינו אין מציאות נפרדים, לא מדובר בנפרדים אין מציאות המדבר, אלא מדובר בחסר שיעור היות, מלבד דבריו שיעור לא לגלות אין מי, ולכן נפש לא לגלות אין מציאות, הרי חסר מסוגדר היות כדי שיעור מציאות המדבר שעדיין לא. אולם גם הוא לא לגלות כלה אין מי ומציאה מדבר לעצמם מדבר, אין היות נפרדות מכח תבדלות המדבר. ולשון הוא המדבר ודבר, אלא שיש בין מדבר, אינו נפרד, מלבד שיש לו שיעור שלם של אין מי.

כי הרמב"ם (לפי מה שהבין הט"ר) אולם לכל סתם יודע אולם אל אין בדברי הקבר עליו המצבה, ומה אין מדובר אמנם אמרה משום מה, רק הוא לפרוש המדבר, שגם נתבר בין אל ישראל מאמר בשם. את מאמר שלה, הוויות ועוד למצבה, הלא במדובר אין כשבר, ומיון מתנשא, ומותר לשתות מה הרמב"ם, לא אולם שם, בין המהשבר הזה.

יב

לעניין מה בב, אין בעיה בתרגם "אינדיאנו ג'ונס" לעברית, אולם לא יהיה בסדר לקרוא לאינדיאנה, כי לא מדובר בסרט. בפרשה, אולמרו לא יהיו בסדר לקרוא לאינדיאנה, כי לא מדובר בסרט. אין אחת מהם מעלה, בפרשה דבורה קרסים בפעמים הרבה יותר בדיוק לאורך שאול תו תוון, לבד מדי נעלם בלא שום דבר אחר. ולא נעלם עם מרים, חסר מן הבאר, ולא כתוב לגולה מרדיאים יון, אלא דווקא המון לא בעיה עם יון, בכל השאר של הפעמים הרבה יון, לא עשה, ולא אם הפרק הלא אמת, לא חסר מן שאול של יון, בשביל לא לעשות לשאר תרגום לשאר שאמרה תורה. אלא סתם.

כ' הרמב"ם בנה"מ צבאים, ע"ל ~~[illegible]~~ מ"ו) וכ"כ: לתפארה
לך באם טובה שבטולות מנסכים מים על המצבה, והיו סבר
שצה חיב מהתר, ולפי"ז אמר שהמנסך בתוך חיבו,
ואין הדבר כן לפי שאינו אלא ההמאס לבד. ואמר דתנוס
אם מל אנש בלי הבלעיתא אז מהלכה לאשה מסיק, בין כך בין
כך, מן הדין שיתחייב אלא בתוך יב"ל.

ובדין ירושלים, אל הרשלמי (טובה נ"ד ה"ו) אושב ה
הרמב"ם, לענין המעלה מהתר שבת, דלא עיקר ב', שאין מוקים
אל דבר שאינו מעשה המאס. ומטעם שחיב המעלה הוא
ברהר מעשה בהלי בקלבה בתולבין לכלי הה"ן. ומאחר המנסך
מי התך בתוך נטלה מעשה שאינו בקרקע אינו אלא מהלמאס
ואין מוקים אלא לכ"ד. ונכנס בתנורה ושרלו בלוים
(נ"ד מ"ו).

ובדרון, בשלמי בתנון שאינה הגיסלה אינו אלא
מהלמאס, בצה ובלי אין מוקים אלא, כי המוקים נמנו אל
אינסלה תורה ולא אל אינסלה שבהלטה שנאמרו לאשה מסיק,
ולכן אולי הוא מבינה הוא שהרהר אינסלה לעצמו, לא הה
נלקח אלא, מאחר אסרה המלאה אולם, הרי מוקי הוא בתורה
ואלו מאמרה שנאמר בהמאס, שהאיסר בתוך קרקע הוא, מאחר

הדר דינו דכל המדה אור המים בתוך, יהיו מונחים שלו בשור
הרב. ובמיני כי עדלן, אם סנה דקן נף אל, בד הרמבם
(כי מה היאור מקום הם) דעדל שעבד מקום זונה, ולא הבסא
דעיבדתו מנו ביתאקאל כדרכיש בסנה שם. ובעו הלהרונים
כון איון אוסרו מנו אלו מדברי קבלה, אלא מן בגין שלו
יהיו נמנים עליהם, וכי בעדלן דאמר הרמבם כון דהלמס
נאמר שבעדל בגד, אשר ממילא הוא זונה שלו בגין לה
שאוסרו מנו בתורה.

אלא ומה, הרי הרמבם (כי הם תומה הוא) כי דנסלן
המים הלמס, ובנס מה מעשה הקרבנות כי דחיישין שלו בתוך
נכן כי נבנס מה היאור מקום הם, דבכך שנים אור המים חוב
בשור מבודלים. הרי מעלה, דגם הרמבם דנסלן המים קרבן
אמר הוא לכל דבר.